

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ρ. Δ.

Με την παρουσία της φοράει τις κομψότερες κοσμητικές συγκεντρώσεις. Είναι εικόνη και ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν ωραότητας, μαγευτικά μάτια. Πολύ έξυπνη, εύχρηστη, συμπαισιωτική, προσήμα που θα συντελούσαν εις το να ητο λίαν περιζήτητη, αν δεν ητο υπέρ το δέον κοσμική. Πραγματικά είνε ένα μινονέτσμα της τούσων χωριτομένης καρφίς, στην όποια αν ητο ολιγοτέρον κοσμητική, θα έφηνόμυτο το σφόν σφόν: «ΤΑ καλά κάπως κώνται», ενώ αντιθέτως αί τούσων συζαί εμφανίσεις απόδοιουν εντύπωσιον ρουτίνας και έννοχλήσεως.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Προσθές δεξιόσας παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δ. Ποσειδών.

—Στόχος τῶν πλέον θαυμαστικῶν βλεψιμάτων ἡ δις Χάρι Ποσειδῶν με τοιαύτητα ρός—φράσις, που ἀνεδείκνυον ἔτι περισσότερῶν τὴν ωραότητά της.

—Στις βεράντες ῥάουτ εύχρηστο, κάπνισμα και ἀπολυτικῆ δροσία.

—Μπριζιτσιά και μπριζιτσιόμα παταί εις τὴν προσφιλή των εἰτραξιῶν.

—Τὸ κυλιεῖον ἀνεξάντηλον σὲ μεξέδες, γλυκίσματα και καμπανίτην.

—Στὸ μεγαλοπρεπὲς χῶλν χορὸς ζωφός.

—Εἰμοφίαις που ξεχωρίζουν ἡ κ. Αἰκ. Ματζίν με ἄσπρο κομψότατον σύνολον, ἡ κ. Μοντάνο μετὲς ἐμπριμέ, ἡ κ. Τσάτσου —ένιας τύπος κινηματογραφικῆς «Στάρας»— με ρός ἐμπριμέ ὀργαντι.

—Ρομπεντινῆ, ὄπως πάντα, ἡ δις Ἴρεν Ν. Μακκά, με τοιαύτητα αἰθερία μετὲς—σπαλίν ἐμπριμέ.

—Παρενρῆθσαν ἡ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Βουρολίμη, ντυμένη με τὴν καλαισθηρία που τὴν διακρίνει— με ἄσπρο φῶρεμα, συνδυασμένο με μελέ, κ. και κ. Ἀργυροπούλου, κ. και κ. Λαρωλέση, φέροσα κομψοτάτην τοιαύτητα μετὲς.

—Ἐπίσης παρενρῆθσαν Προσβεντιῆς Γερμανιάς κ. Κάροσοφ, ὁ κ. Χεμπερλιάν, ἡ κ. Καλλιφρονά, φέροσα δαντέλλα μαφῆ, ἡ κ. Μ. Κεράλα μαφῆ τοιαύτητα συνδυασμένη με ἄσπρα, κ. και κ. Χαρισιάδη, κ. και κ. Σκομπιουδη, πολὺ εἰμοφῆ με ρός ἐμπριμέ χωριτομένη τοιαύτητα.

—Μία «Μινιατέρ» θαυμαστικῆς ωραότητος ἡ δις Μαίρη Παναγοπούλου —ἐξ Ἀλεξανδρείας— με κομψότατον Παριζιάντο μοντέλλο ἀπὸ μαυσεῖνια ἄσπρη με κίτρινα, αἴξ και κόκκινα λουλουδία.

—Κομψότερες ἡ δεξ Λαγουδάκη με κίτρινα, Τύρη ἐμπριμέ μελέ—εἰλ, Κυραζάλου ρός, Ἀλεξ. Μακκά πρώσμον, Μτελίνα Κεφαλά ρός, Χριστοδουλάτου μελέ.

—Προσθές τὸ κατὰ Δευτέρωον καθεσῶμενον χωρετικῶν γευθία εις τὸ «Γκόλφ».

—Παρενρῶσνοντο κομψαί παρεπιδημοῦσαι και ὄραίεις Ἀθηναίεις, μετὰξυ τῶν ὄποιον αἱ πλέον θαυμασθεῖσαι δις Λόρα Σταῖου με τοιαύτητα που τὴν διακρίνει Παριζιάντο κιασῶς.

—Ἐνα θαῖμα ωραότητος ἡ κ. Νίτα Μιχ. Μελέ με ἄσπρη ἐξωσία τοιαύτητα.

—Προφάντι εμφάνισις και ἰδιόρροθηβη τοιαύτητα ἡ κ. Α. Μελέ με ἄσπρη ἐπίσης τοιαύτητα.

—Ἐκ τῶν Διπλωματικῶν Σώματος παρῆσαν Προσβεντιῆς Ἀγγλίας, κ. Ράμοσά, Ἐπατερωαμένος Ἰσπανίας και ἡ κ. Ντὲ Ἀμιτ —καταληκτικῆς κομψότητος σιλουέττα— Ἀρχηγὸς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς και ἡ κ. Χόλμαν, κ. και κ. Κόσοφ, κ. και κ. Μεν. Μεταξά, κ. και κ. Ἠλιάσσο, κ. και κ. Στ. Πεσμερτζόγλου ἀπὸ τῆς πλέον εἰμοφῆς εμφάνισις, καθώς και ἡ δις Ἴρεν Μακκά, ἡ κ. Μαλαμίδη, ἡ Μίσε Σκουζέ, κλπ.

H MONTAIN

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Η ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ

(Του Ἰωάννου Γ. ΒΕΚΕΡ)

Τῆς ἔλλεισαν τὰ μάτια, τὰ μάτια της που ἔμεναν ἀκόσμι ἀνοχτά... Με ἄσπρο πέλλο τῆς ἔκρησαν τὸ πρόσωπο...

Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς δικούς της ἔλλαιαν κ' ἄλλοι σόκταναν.

Ὅλοι συγα—συγα ἔφυγαν ἀπὸ τῆς θλιμμένης κἀμάρῃ τῆς...

Τὸ λυγχαράκι που ἔβαλαν στὸ πρόσωπο, ἔρριχνε στὸν τοῖχο τῆς σαλῆς τοῦ κρηβατιοῦ της... Καὶ σὴν σαλῆς αὐτῆς ἔβλεπε τὸ σῆμα τοῦ κρηβῆ κ' ἀλύγιστον κομψοτῆτα τῆς...

Ἡ μέρα γλυκχαράς και με τὴν πρώτη λάμψη τῆς αἰγῆς ζήτησαν οἱ θῆρβοι τοῦ χοροῦ.

Καὶ τότε συλλογίστηρα γὰρ μὰ στιγμῆ :

—Θεὲ μου, γιατί νὰ μένουν μόνον οἱ πεθαμμένοι ;...

Ἄνθρωποι τὴν κοιθῆσαν στὸς ὄμους ἀπὸ τ' ἀγαπῆμένο της αἰπῶτα στὴν ἔκκλησία κ' ἄφρασαν τὴν κάσσα σ' ἕνα παρεκκλήσι...

Γύρω στὸ λειψανὸ τῆς τὸ γλυκῆ, τῆς ἔβαλαν κίτρινας λαμπάδες και μαύρα σάβανα...

Ἐλαφαν ἡ κιαπῆτες νὰ χτυποῖνε νεκρικά...

Ἡ γρηοῖτα ἀποτελεῖσε τὴν προσεχὴ τῆς τῆς στερῆς και πέρασε τὴν πλατεῖα ἀλλή...

Ἡ πόρτες ἀνοστέναζαν καθώς ἔλλεισαν κ' ἡ ἔκκλησία ἀπόμειν' ἔρημη ξανά...

Ἀζούγεται ὁ ρυθμικός χτύπος τοῦ ρολογιοῦ και τῶν κερῶν που καινε τὸ τριξίμο.

Ὅλα γύρω εἶνε μελαγχολικά και πένθημα, ἕνα εἶνε λυπημένα κ' ἀσάλευτα...

Γὰρ μὰ στιγμῆ μου περῶνα ἀπ' τὸ νοῦ μὰ συλλογῆ :

—Θεὲ μου, γιατί νὰ μένουν μόνον οἱ πεθαμμένοι ;...

Τὸ φτιάκι ἀνοῖξε τὸν κρηβῆ τάφο σὲ μὴν ἄσρη...

Τὶ στενόχωρη, τὶ μελαγχολικῆ κιαπῆ, τὶ κιαπῆτα παγερῆ !... Ἐκεὶ τὴν ἔβαλαν τὴ νεκρῆ νὰ κοιμηθῆ κ' ἡ κάσσα ἀντήχησε ξερὰ κάτω ἀπ' τὸ πρώτο χῶμα που τῆς ἔφριξαν...

Ἰότερ' ἀπὸ τὸ στεγνὸ χωρετικῆ, ἀποκαρῆνθη κ' ἡ λυπη...

Ὁ νεκροθάφτης, με τὸ φτιάκι τὸν στὸν ὄμο, ἄρχισε νὰ τραγουδά και χάρησε μακρῆ στὰ κιαπῆρῶσα...

Ἡ νύκτα ἦθε συντοφρομένη ἀπ' τῆς σιωπῆς κ' ἐγὼ, ἀφανισμένος στὰ σκοτάδια, συλλογίστομα :

—Θεὲ μου, γιατί νὰ μένουν μόνον οἱ πεθαμμένοι ;...

Στις ἀτέλειωτες και παγομένης νύχτες τοῦ χειμῶνα, ὅταν φυσεῖ ὁ ἄνεμος με ἄγρα μαρία κ' ὅταν ἡ βροχῆ χτυπάει τὰ τῆμα δινάτα, μόνος ἐγὼ συλλογίστομα τὴν κῆρη τῆς δυστυχισμένη...

Ἐπάνω της πέφτει μόνοντα ἡ βροχῆ...

Ἐπάνω της λυσομῶνα ὁ βοφρησις...

Μέσα τὸ ἰνὸρ χῶμα τοῦ τάφο, θάξη ἴσως ἀπλοθεὶ ἡ παγωνιά στὰ κόκκαλά της...

Πηγαινῶν τάχα ἡ ψυχῆς στὸν οὐρανὸ ;...

Ἡ μῆτος ὅλα εἶνε πρόσκαιρα :

Δὲν ἔξρω. Μὰ ἐγὼ μὰ θλιμῆ ξο κ' ἕνα παρῆτονο με βασανίζει...

Γιατὶ ν' ἀφῆνουν τοὺς νεκροὺς ἔτσι λυπημένους κ' ἔτσι μονιάχους ;

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἔξωφυλλοῦ μας εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Σνάντι, με τὸν τίτλο «Ἡ Παλέττας».

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὸ Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας μὰς πληροφοροῖ, ὅτι τὸ παρελθὸν Σάββατον 19 τοῦ ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου μεγαλοπρεποῦς καταστήματος τῶν κ. κ. Α. Σταματοπούλου και Γ. Σπαισιῆς εἰς τὴν κεντροκωτέραν ὄρησιαν τῆς Ἀλεξανδρείας, τὴν Λεωφόρον Ζαγλοῦ.

Συγκαίρως θερωῖς τοὺς φίλους ἰδιοκτητῆς, εὐχόμενον ἀλλήρη ἐμπορικῆν ἐδοκιμασῶν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ διάφορα εἶδηλα, παντὸς εἶδους και πάσης γλώσσης, καθώς και δολοχρῆς διελιοθῆρες. Γράφεται : «Μπουνκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Α' ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» Μία συναρπαστικῆ σειρά ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

γραμμένη ἀπὸ γ ν ο σ τ ὸ λ ὸ γ ι ο, ἐπὶ τῆς ἔδαις τῆς ἀσθιογραφίας γνωστοτάτου «Ἐλληνοσ ἀστυνομικῶ, ὁ ὄποιος ἄρρησε ἐποχῆ ὡς ἀρχηγὸς τῆς Καταδιώξεως Ἀθηνῶν με τὴν δρῶσι του και τὰ κατορθώματά του.

Κατὸρθωμα πρώτο :

«ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ» Β'

Ἐπίσης προσεχῶς στὸ «Μπουνκέτο» τρία ἕτεροχα ἱστορικῆ μυθιοτορήματα, τὰ ὄποια ἀποτελοῦν συνέγεια τῶν ἀθανάτων «Τριῶν Σωματοφύλακων» τοῦ Ἀλεξ. Δουμά, γραμμένα ἀπὸ τὸν ἐπίσης μεγάλο Γάλλο συγγραφέα Πῶλ Φεβάλ :

- α'. — Ὁ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ.
- β'. — ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΘΟΥ.
- γ'. — Ὁ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΘΟΥ.

Κανένα περιοδικὸ δὲν ἔχει τὴν ἔκλεκτῆν και συναρπάζουσαν ἔλλην τοῦ «Μπουνκέτο», τῆ δροσία του, τὴν ἐπικαιροτῆτα του, τὴν ποιικιλία του.